

На поталу камінним кригам...

Павло Филипович

На поталу камінним кригам,
На глуху наругу вітрам,
На зневагу звірам, що плигом
Проминуть і квітку, і храм.

Оддаю і тривожну душу,
І холодний спокій думок,
І вартую, надіюсь, мушу
Виглядати, чи йде Пророк.

Над землею сонце червоне
Залива промінням блакить,
Поруч серце чуже, холодне,
Умира, не може любить.

І на всій безмежній країні
Ні один ще Лазар не встав.
Тільки ночі чорні та сині
Десь пливуть понад морем трав.

ЗЕМЛЯ І ВІТЕР. Київ, 1922.